

אני מתעוררת לחדר חשוך. הכול מעורפל לי והראש דחוס בצמר גפן. מגששת אחרי הנייד, מנסה להיצמד לשעה. 2:45. הספרות מפתיעות אותי. לא זוכרת מתי פעם אחרונה נתקלתי בשעה הזאת. ואיך בכלל הגעתי למצב כזה. אני מנסה לקום אבל משקולות חזקות ממני מונעות ממני את הפעולה הפשוטה. פותחת פה כדי לקרוא לארי. אפס. הפה צחיח לחלוטין.

מנסה לא להיתפס לבהלה. משחזרת מה היה ולמה. פיסות קטנות של מידע מתחברות לי בראש. מגירה קטנה. וכמה כדורים יותר מדי. כן, אני זוכרת. כנראה שהמצב לא כזה נורא. אני מרפה קצת. שוקעת שוב לתרדמה ומתעוררת אחרי שעה. ערנית קצת יותר. מה עושים עכשיו? אני שואלת את התקרה הלבנה. עדיין לא בוקר, ואני פה לבד בבית דומם. אני מנסה לקום בשלב ראשון, וברוך השם, מצליחה. מגששת למטבח. נוטלת ידיים ושותה 2 כוסות בצימאון אדיר.

שוב מכים בי הזיכרונות. ואיתם התחושה המנותקת שבאה אחרי. ברור לי מאוד מה אני הולכת לעשות עכשיו. עוד כמה כדורים התנתקו מהלוח בתנועות חדות. ואני חוזרת חזרה לחדר. למיטה. לשקט שלי. לעולם שאין בו כאב והתמודדות. כל כולו עטוף בענן מחבק ומגונן.

"אפי?", הקול שלו חדר מבעד לעננים הסמיכים.

אני מנסה לענות, באמת מנסה. אבל שוב הכול צחיח ויבש מדי.

"תעני לי", הוא מתחנן. "יש לך מושג מה השעה כבר?", הוא שואל כאילו אני ערה, "כבר צהריים ואת עדיין ישנה מאתמול!".

'לא נכון', אני רוצה לענות, 'קמתי באמצע וחידשתי מלאי, לכן זה נראה לך ברצף. אבל בעצם זה מאוד הגיוני יחסית לכמות שלקחתי'. אני פתאום משתוקקת לשתף אותו באמת. ודווקא עכשיו לא מצליחה להוציא מילה.

"את מיובשת?", הוא מזהה.

"הנה הבאתי לך שתיה", הוא חוזר אחרי דקה. "רק תקומי, את יודעת מה? תפתחי עיניים. תראי לי שאת בסדר".

אני מרימה קצת את היד.

"יופי", הוא מתעודד, "עכשיו את העיניים. ואת חייבת לשתות לפחות".

היד שלי צונחת ואני נשאבת שוב לשינה אינסופית.

"אפשר להיכנס?", הפעם הקול שונה, אני לא מצליחה לזהות. רק מתהפכת לצד ומושכת את השמיכה.

"אפשר להיכנס, אפרת?" שואל שוב ערן. כן, עכשיו אני מצליחה לזהות. אז ארי הזעיק אותי, שיהיה בריא. אני מהנהנת בעיניים עצומות, מסדרת מהר את המטפחת.

"אני רוצה לבדוק שאת בסדר ולקחת סימנים", הוא אומר בסמכותיות. אני שותקת. שייקח, שימדוד, העיקר שייתן לי להמשיך לישון.

"אוקיי", היא נראית בסדר, הוא מדווח לארי, "תדאג שהיא תיצור איתי קשר כשהיא מתעוררת". כמה פסיעות, טריקת דלת קלה. ואני מרשה לעצמי לפקוח עיניים.

זוג עיניים גדולות מביטות בי בבהלה.

"אימא, מה קורה פה?", שימי שלי. מה הוא עושה פה? "מי זה היה? מה קרה לך?", הוא ממשיך להמטיר. איפה ארי שיושיע אותי.

"הכול בסדר, שימי", אני אוספת כוחות יש מאין ומסמנת לו להתקרב. "אני קצת לא הרגשתי טוב ולכן הזמנו אח שיבדוק שהכול בסדר".

"ומה הוא אמר?" הקול שלו רועד מדי.

"אל תדאג, מותק. הכול בסדר. אני רק צריכה קצת לנוח וזה יעבור". השם יסלח לי על האשליות שאני מוכרת. "רוצה להביא לי כוס מים?" חייבת אוויר.

הוא ממשיך להביט בי עוד רגע ארוך לפני שהוא מתקדם למטבח. אוי, אלוקים. איך הוא הגיע בדיוק ברגע הזה? וזה אחרי כל ההשתדלויות שהפגישות יקבעו בבוקר. אבל מי חשב על סיטואציה כזו?! תשמור עליו, אבא. הוא יקר לי כל כך.

"הנה, אימא", הוא מגיש לי את הכוס והיד שלו קצת רועדת. "אני אתפלל עלייך שתרגישי טוב". והוא נמלט מהחדר.

אני נאנחת ומניחה את הכוס על השידה. עוד מעט תחזורנה הבנות. ושוב אצטרך להתייחס, לשמוע, לחבק. כבד לי כל כך. איזו מן אימא את, צולף בי קול מוכר, אפילו יחס מינימלי גדול עלייך? אני לא מספיקה להרהר ולענות לו ואלישבע מתפרצת. "את לא מבינה, אימא, מה היה היום בכיתה", היא אפילו לא מתרגשת שאני במיטה. "הייתי החזנית והמורה החמיאה לי על התפילה היפה", היא זורחת כולה ומתקרבת אלי, לוחשת. "היא לא יודעת שהתפללתי כל כך בכוונה כדי שתבראי כבר ולא תהיי חולה יותר לעולם!". אני מסמיקה, זיכרון קלוש של השם שלי מתנוסס על לוח הכיתה מדגדג במוחי. מקווה שהפעם שמרה את זה בליבה.

"מתוקה שלי", אני ממלמלת, "אני אוהבת אותך כל כך. ואל תדאגי, אני כבר מרגישה טוב יותר".

"באמת?", היא מתרגשת, "התפילה שלי עזרה! השם שמע אותי! מהיום אבקש כל יום להיות חזנית ואת תהיי בריאה לגמרי!".

"זה בסדר, מתוקה שלי", אני מנסה להרגיע, "השם אוהב את התפילה שלך גם כשאת מתפללת בשקט, העיקר הכוונה. אני כל כך שמחה שיש לי ילדה כזו מיוחדת שאוהבת להתפלל".

וזהו. נגמרו לי הכוחות. לא יודעת מאיפה הצלחתי לשאוב אותם עד עכשיו. איילה זוכה לחיבוק קטן וליטוף. ויוני מטפס כהרגלו על המיטה ומשתחל ביני לבין הקיר.

אני נושמת עמוק. 'השתדלת להיות בסדר, למרות הכול', אני מעודדת את עצמי. משאירה סימן שאלה קטן על שימי. מקווה שהוא בסדר, איפה שלא יהיה. כנראה שבחדר. יותר מאוחר אלך לבדוק או אשלח את ארי.

"בנות", ארי נכנס במחיאיות כפיים קצובות, "הארוחה מוכנה, אתן מוזמנות להגיע". הן מזנקות, כנראה שוב לא אכלו בצהרון, מפונקות שלי.

"מה קורה עם שימי?", הוא לוחש לי. אני מחוירה. הלב שלי ידע משהו.

"הוא... הוא ראה את ערן. שאל שאלות. ניסיתי להרגיע אותו אבל אני לא בטוחה שהוא מאמין לי".

"אוי!", ארי מניח יד על ליבו. "איך לא זכרתי שהוא מסיים היום מוקדם יותר? בדיוק יצאתי להביא את הילדים. זה היה ממש בחלקיק שניה. אוף".

"מה אתו?" הלב שלי דופק.

ארי שותק ובוחן אותי, כמו בודק אם אני כשירה מספיק.

"נו?"

"הכאבים, כאבי הבטן שלו התחילו שוב, הוא ממש מתפתל במיטה. את חושבת שזה רגשי או שזה קשור לדלקת שלו? איך אפשר בכלל להבדיל?"

אני חושבת שמתחשק לי עוד כמה כדורי הרגעה. אבל יודעת שיש גבול איפשהו. בטח עכשיו, כששימי צריך אותי.

"אני חושב שאקח אותו למיון, כמו שהנחנו אותנו בשחרור. זה ממש נראה רציני ואני לא רוצה לקחת סיכונים. תסתדרי פה?"

"לא". אני רוצה להתנגד. 'איך בדיוק אני אמורה להסתדר?'.

"יהיה בסדר", אני אומרת בקול. "מקסימום נקרא ליעלי. מה שצריך לעשות, עושים".

ומשום כך אני מוצאת בעצמי כוחות לקום מהמיטה. להתארגן. ללכת לחדר של שימי, לבדוק את המצב. הוא מתפתל בדיוק כפי שארי תיאר, והלב שלי יוצא אליו.

"מה קורה, שימי שלי?", אני מתיישבת על קצה המיטה בזהירות. הוא שולח מבט דומע ומתקפל שוב.

"אני לא יכול עם הכאבים, זה פתאום קרה, כאבים חותכים כאלו, נוראיים".

אני מתכווצת מהתיאורים. מדחיקה קולות לא רצויים.

"אבא ייקח אותך למיון ויהיה בסדר. זו כנראה התפרצות של הדלקת", אני מרשה לעצמי להגניב ליטוף קל על הכתף. הוא מתכווץ שוב.

מאוחר יותר, כשיעלי כבר עזבה וארי עדיין לא השמיע קול. אני יושבת בסלון ההפוך, מחפשת דף ועט. וכותבת, כותבת ופורקת את ים האירועים שהצטופפו להם ביומיים האחרונים. הדמעות קצת מטשטשות את הדיו הכחול. אבל זה לא מפריע לי. לאט לאט משתחררות משקולות. מתפוררות אבנים. קילוגרמים שלמים מתמוססים.

וכשארי ושימי מגיעים, הם פוגשים מישהי אחרת, נקייה יותר, אסופה יותר, מחוברת וקלילה יותר.

"סליחה שלא ענית", מתנצל ארי, "היה שם באלגן רציני, את יודעת. שוב בדיקות והמתנות ובדיקה חוזרת עד ששחררו אותנו. בשורה תחתונה – הכול בסדר ב"ה. משככי כאבים חזקים וזה תיכף יעבור. נכון, בן?" הוא טופח בעדינות על הכתף.

"אני כבר מרגיש יותר טוב", הוא לוחש. "נראה לי שאזוז לישון".

ובשקט שנוצר נשארים רק שנינו, ארי ואני. והמחשבות.

"איך היה פה?", הוא שואל בדריכות.

"ההכרח אבי ההמצאות", אני מחייכת חצי חיוך, "וכנראה הוא גם יודע לדלות כוחות שלא חשבתי שהם קיימים. יעלי הייתה פה, אבל גם אני תפקדתי לא רע, בהתחשב בכמויות החומרים הכימיים שעדיין השפיעו לא רע בכלל. בעצם, ממש רע. ואני גאה בעצמי. ממש".

"אני שמח לשמוע", הוא לוחש, וקורס פתאום אל הכורסא. "לא היה לי פשוט בכלל ביומיים האלו. חשבתי שמהו קורה לי. והאמת שגם ממש כעסתי עלייך שככה הרשית לעצמך להתפרע עם כדורי ההרגעה. רק שלא יכולתי אפילו לכעוס, את פשוט התנתקת, וזהו. עכשיו הכול מציף אותי. איך עשית את זה, אפי? איך אני יכול להיות בטוח שלא תעשי את זה שוב?".

אני המומה. לא מבינה מאיפה הכעס הגיע פתאום.

"אני מתנצלת", אני לוחשת, "זה לא הגיע לך".

"זה לא הגיע לי ולא הגיע לך", הא נועץ בי מבט עמוק, "ולא לילדים המתוקים שלנו. תחשבי כמה סבל נגרם מהחלטה פזיזה של מינון יתר. תבטיחי לי שתחשבי על דרכים אחרות להתמודד".

"כבר חשבתי", החיוך שלי חוזר למקומו הבטוח, "שלושה עמודי פוליו בתור התחלה".